

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Tăut Dorina și inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Cojocaru Vadim Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în mun. Xxxxx, bd. Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.11.2014-02.11.2015
2. instanța de apel: 08.12.2015-16.03.2016
16.06.2017 – 21.09.2017
3. instanța de recurs: 10.02.2017-11.04.2017
23.07.2018 – 13.11.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 02 noiembrie 2015, Cojocaru Vadim Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 an închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei lui Cojocaru Vadim pe un termen de probă de 1 an, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul stabilit.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Cojocaru Vadim la data de 06 iulie 2014, în jurul orei 19.00, cu scopul sustragerii bunurilor altor persoane, aflându-se în parcul de agrement situat pe str. Trandafirilor, mun. Chișinău, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, a sustras pe ascuns un telefon mobil de model „Samsung GT-S723OE” în valoare de 2.199 lei, în care era activată cartela SIM cu nr. xxxxx, ce aparținea lui Lozinschi Silvia, cauzându-i acesteia daună materială considerabilă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, acțiunile inculpatului Cojocaru V., au fost calificate *de drept* în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Avocatul Semenciuc Ecaterina, în numele inculpatului, la data de 03

noiembrie 2015, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l achita pe Cojocaru V., pe motiv că acesta nu a săvârșit infracțiunea ce i se incriminează.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- sentința este ilegală, deoarece sunt neîntemeiate argumentele acuzatorului, precum că inculpatul a sustras pe ascuns telefonul mobil, fapt ce contravine declarațiilor martorilor audiați la etapa urmăririi penale;

- probele administrate și examinate în cadrul urmăririi penale demonstrează că, inculpatul a săvârșit o faptă fără vinovăție, iar atât partea vătămată, cât și martorul Lozinschi S., nu au furnizat suficientă informație pentru a se considera că declarațiile acestora pot fi apreciate drept probe pertinente, concludente și utile, ce ar confirma vinovăția inculpatului;

- soluția primei instanțe este bazată pe concluzii insuficiente pentru a permite stabilirea vinovăției inculpatului, iar sentința se caracterizează prin imprecizii cu privire la detaliile esențiale ale situației de fapt.

3.2 Ulterior, la data de 22 februarie 2016, inculpatul a depus apel suplimentar solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, deoarece nu a comis infracțiune de furt, dar a găsit telefonul, menționând că prima instanță nu a verificat suficient de atent toate împrejurările cauzei, ce indică că de fapt, telefonul a fost uitat pe o banca din parc, de către partea vătămată și nu a fost furat, precum susține ultima.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Semenciuc Ecaterina, în numele inculpatului și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel cercetând suplimentar probele administrate a considerat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea de furt, prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, împrejurări constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, ce au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a considerat că, versiunea înaintată de către apărare referitor la faptul că telefonul ce aparține părții vătămate a fost găsit, nu exclude învinuirea înaintată, iar neveridicitatea acestei versiuni se confirmă prin acțiunile pertinente ale inculpatului, care contrar obligațiilor legale, în cazul în care a găsit telefonul mobil, nu l-a prezentat organelor de poliție, în calitate de bun găsit. Însă, s-a reținut de către instanța de apel, că inculpatul a deconectat telefonul, bateria fiind încărcată recent, precum a afirmat partea vătămată și soțul acesteia, respectiv a aruncat cartela SIM instalată în telefon, fapt ce în opinia instanței denotă intenția inculpatului de a priva partea vătămată pe ascuns de proprietate.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut declarațiile martorilor Cojocaru L. și Cojocaru O., deoarece acestea sunt în relații de rudenie, inclusiv prin afinitate cu inculpatul, respectiv acestea sunt părtinitoare.

Astfel, instanța de apel a considerat că sentința primei instanțe, în partea ce se

referă la constatarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, este certă și axată pe probe, respectiv lipsind dubii referitoare la temeinicia concluziilor corespunzătoare.

Totodată, instanța de apel a conchis că, pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță, sub formă de 1 an închisoare, este una ce implică o suferință, pe măsură a-și atinge scopul de constrângere, reeducare și exemplaritate, fiind de natura ca inculpatul să-și revizuiască atitudinea față de valorile sociale și comportamentul față de societate.

6. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către inculpat, care a solicitat casarea acestora și adoptarea unei noi hotărâri, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și faptele lui nu întrunesc elementele infracțiunii imputate.

În motivarea recursului a invocat:

- instanța de apel nu a examinat apelul inculpatului și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii, fiind condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală;

- potrivit probelor prezente la dosar, reiese că partea vătămată a făcut un denunț calomnios cu bună știință, în scopul îndreptării față de soț;

- în apel s-a făcut referire la descifrarea convorbirilor telefonice ale părții vătămate cu soțul ei și cu feciorul, care se aflau acasă, însă instanțele de judecată nu au dat apreciere probei respective;

- în anexele 5-7 ale recursului se observă parcare, ieșirea din parcare și băncile, împrejurări ce demonstrează că totul era foarte apropiat și pe banca de alături se afla o doamnă care făcea tatuaj, astfel era imposibil de a lua ceva din geantă, fără a fi văzut de cineva și a fura doar telefonul, fără a lua și portmoneul cu bani;

- hotărârile instanțelor se bazează doar pe declarațiile unui singur martor, care a relatat că pe la ora 17.00 l-a telefonat soția, comunicându-i că îl așteaptă, însă, la faza urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești nu s-au contrapus descifrările convorbirilor telefonice pe ore și durata acestora. Respectiv, potrivit descifrărilor telefonice, soții Lozinschi nu au purtat convorbiri între orele 16.00 - 18.00, discutând la orele 18.01.29 - 102 secunde, la 18.04.03 - 163 secunde, la 18.19.36 - 93 secunde, la 18.27.20 - 34 secunde, urmând apoi încă 3 apeluri până la 19.48.21 cu durata totală de 2 minute.

- instanțele de fond nu au întreprins toate măsurile pentru a constata adevărul, având obligația să verifice, să aprecieze conform legii și să decidă dacă probele confirmă sau nu învinuirea imputată.

În drept, recursul a fost întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 aprilie 2017 a fost admis recursul ordinar declarat și casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a menționat că, instanța de

apel nu a respectat prescripțiile prevăzute de drept, deoarece din descriptivul și dispozitivul deciziei atacate nu a fost rezolvat în genere apelul declarat de inculpat, neadoptând în acest sens nici o soluție din cele prevăzute la art. 415 Cod de procedură penală și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării și repetate în recursul ordinar.

În opinia instanței de recurs, circumstanțele expuse atestă că instanța de apel a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția și că recursul de pe rol este întemeiat.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2017, a fost respins ca depus peste termen apelul declarat de către inculpat și admis apelul declarat de către avocatul Semenciuc E., în numele inculpatului, fiind casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocarul Vadim, învinuit în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

10. În motivarea soluției adoptate instanța de apel, referitor la cererea de apel suplimentar declarată de către inculpat, a menționat că sentința motivată în prezenta cauză a fost pronunțată la data de 02 noiembrie 2015, iar inculpatul a depus apel la data de 22 februarie 2016.

Astfel, instanța de apel a reținut din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 02.11.2015 că, atât apărătorul Semenciuc Ecaterina, cât și inculpatul au fost prezenți la ședință, unde părților li s-a explicat modul și termenul de atac.

Totodată, instanța de apel a menționat că, inculpatul a primit copia sentinței la data de 02.11.2015, fapt confirmat prin semnătura aplicată în recipisa anexată la materialele cauzei. Însă, conform ștampilei de intrare a Curții de Apel Chișinău, inculpatul a declarat apel, abia la data de 22.02.2016, adică cu încălcarea termenului de atac prevăzut de norma art. 402 Cod de procedură penală.

În același timp, instanța de apel a considerat că nu au fost prezentate argumente întemeiate pentru repunerea în termenul de atac a apelului declarat, deoarece inculpatul a primit copia sentinței, unde în textul acesteia se indică expres termenul și modul de declarare a apelului. Prin urmare, inculpatul a omis neîntemeiat termenul pentru declararea apelului împotriva sentinței în cauză.

În cele din urmă, dat fiind faptul, că apelul declarat de către inculpat a fost depus peste termen, instanța de apel nu a purces la examinarea fondului apelului.

Cu referire la apelul declarat de către apărătorul Semenciuc E., în numele inculpatului, instanța de apel a constatat că, inculpatul Cojocarul Vadim a fost învinuit, precum că la data de 06.07.2014, în jurul orei 19:00, cu scopul sustragerii bunurilor altor persoane, aflându-se în parcul de agrement situat pe str. Trandafirilor, mun. Chișinău, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, a sustras pe ascuns un telefon mobil de model „Samsung GT-S723OE” în valoare de 2.199 lei, în care era activată cartela SIM cu nr. xxxxx, ce aparținea lui Lozinschi Silvia, cauzându-i acesteia daună materială considerabilă.

De către organul de urmărire penală acțiunile lui Cojocarul Vadim, au fost încadrate în baza art.186 alin.(2) lit. (d) Cod penal – furt, adică acțiunea intenționată

de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La baza sentinței de condamnare, prima instanță a reținut declarațiile părții vătămate Lozinschi S., martorilor Lozinschi S., Cojocaru L., Cojocaru O., precum și probele scrise cum ar fi: procesul-verbal de examinare a descifrărilor din 16.10.2014 (f.d. 38 v. 1); ordonanța de recunoaștere din 16.10.2014, prin care s-a recunoscut în calitate de corp delict descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 37 v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din 29.09.2014, prin care s-a examinat telefonul de model „Samsung GT-S7230E” cu numărul de IMEI xxxxx (f.d. 42-44 v. 1) și corpurile delictate anexate la dosar.

În opinia instanței de apel, la adoptarea sentinței prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, ce stipulează, că instanța de judecată soluționează chestiunea dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat. Astfel, prin justificarea probelor menționate mai sus, instanța de apel a ajuns la concluzia, că în acțiunile inculpatului lipsesc semnele componenței de infracțiune, prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din care considerente Cojocaru V., urmează a fi achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În continuare, instanța de apel a reținut că, potrivit circumstanțelor cauzei partea vătămată Lozinschi S., la data de 06.07.2014, aflându-se în parcul Valea Trandafirilor pe o bancă a pus telefonul mobil în geantă, la un moment dat copilul cu vârsta de 5 ani s-a îndepărtat, văzând aceasta s-a speriat ca să nu-l lovească un automobil și a plecat după el, lăsând geanta pe scaun. După aceasta, dorind să facă o poză a depistat că telefonul lipsește, unde îndată s-a dus să verifice locul unde s-au aflat anterior, însă nu l-a găsit.

Potrivit declarațiilor martorilor Cojocaru O. și Cojocaru L., se confirmă că telefonul mobil a fost găsit de Cojocaru Vadim pe banca de lângă parc, unde aceștia s-au așezat pentru a schimba scutecele copilului cu care au venit la plimbare.

Totodată, instanța de apel a reținut că potrivit declarațiilor martorului Lozinschi Sergiu se confirmă că, în ziua de 06.07.2014 a fost telefonat de partea vătămată, care a comunicat că i-a fost sustras telefonul mobil ce se afla în geantă.

Așadar, instanța de apel a considerat eronată concluzia primei instanțe, precum că Cojocaru V., folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni a sustras pe ascuns în mod tainic un telefon mobil de model „Samsung GT-S70E”, deoarece de către organul de urmărire penală nu a fost demonstrat acest fapt.

Instanța de apel a stabilit că, organul de urmărire penală nu a demonstrat intenția directă și scopul de profit (acaparator, hrăpăreț, de a obține avantaje materiale), deoarece legislatorul a prevăzut ca scopul cerut de lege să existe în momentul săvârșirii faptei. Dacă acest scop lipsește, fapta nu constituie infracțiunea de furt.

Finalmenete, instanța de apel a ajuns la concluzia, că inculpatul urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

11.1 Procuror, la data de 16 noiembrie 2017, care solicită casarea totală a acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar procurorul invocă:

- hotărârea instanței de apel prin care a fost achitat inculpatul este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece urma să dezvăluie această concluzie, expunând punctul de vedere asupra fiecărei probe;

- instanța de apel nu a luat în considerație toate probele acușării și nu le-a apreciat la justa valoare, fiind respinsă puterea de acușare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe, ce ar combate învinuirea înaintată inculpatului, încălcând prevederile art. 101 alin. (1) Cod penal;

- deși, inculpatul nu a recunoscut vina de comitere a infracțiunii imputate, faptele săvârșite și-au găsit confirmare prin probele acumulate la etapa urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată și anume: declarațiile părții vătămate Lozinschi S., martorilor Lozinschi S., Cojocar L., Cojocar O., precum și prin procesul-verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice din 16.10.2014 (f.d. 38 v. 1); ordonanța de recunoaștere din 16.10.2014, prin care s-a recunoscut în calitate de corp delict descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 37 v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din 29.09.2014, prin care s-a examinat telefonul de model „Samsung GT-S7230E” cu numărul de IMEI xxxxx (f.d. 42-44 v. 1). Astfel, din probele menționate acușarea consideră că, în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, deoarece indică la faptul că în urma acțiunilor ultimului, bunul ce aparține părții vătămate a fost trecut din posesia acesteia, în cea a inculpatului, fără acordul și cunoștința victimei, utilizând bunul în interes propriu, stăpânindu-l contrar voinței și cunoștinței părții vătămate;

- versiunea înaintată de către apărare referitor la găsirea telefonului mobil, ce aparține părții vătămate nu exclude învinuirea înaintată, constituind o modalitate de eschivare de la răspundere penală, totodată această versiune excluzându-se în urma acțiunilor inculpatului, în ipoteza înaintată de către apărare;

- sentința adoptată de către prima instanță în partea referitoare la constatarea vinovăției inculpatului de comitere a infracțiunii imputate este certă și axată pe probe, neprezentând careva dubii, iar instanța de apel eronat și tendențios a statuat asupra oportunității achitării inculpatului, respectiv o asemenea decizie nu poate fi menținută și urmează a fi casată.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11.2 Inculpat, la data de 02 ianuarie 2018, care solicită casarea acesteia în partea respingerii apelului declarat suplimentar de către el ca tardiv.

În motivarea recursului ordinar inculpatul invocă:

- pe parcursul judecării prezentei cauze nu a angajat apărător, fiindu-i numit din oficiu de către organul de urmărire penală și instanțele de judecată, iar materialele cauzei nu i se aduceau la cunoștință, însă apărătorul a atacat în termen sentința;

- cu sentința și materialele cauzei a făcut cunoștință deplin la etapa judecării speței în instanța de apel, la data de 19.02.2016, după care și-a motivat poziția referitor

la caz, alăturându-se la apelul de bază depus de avocat, respectiv instanța urma să se expună și asupra argumentelor invocate în discurs împreună cu apelul declarat de către apărător;

- instanța de apel în două seturi de proceduri nu a examinat argumentele inculpatului, ceea ce contravine prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate. Mai mult, în pct. 35 al deciziei contestate, instanța de apel menționează numele a unui alt inculpat Vasiliu M.A., ce nu are atribuție la caz, respectiv aceste erori urmează a fi corectate;

- nu a participat la ședințele din instanța de apel, iar apărătorul desemnat din oficiu nu i-a transmis decizia contestată, pe care a primit-o abia la data de 04.12.2017, solicitând repunerea în termen.

În drept, inculpatul își fondează recursul ordinar în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestuia, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute la art. 429 și 430 Cod de procedură penală, fără a arăta motivele concrete cu care nu este de acord, limitându-se la mențiuni, precum că soluția de achitare a instanței de apel este una vădit neîntemeiată și ilegală.

13. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, recursul declarat de către inculpat urmează a fi respins, iar recursul declarat de către procuror urmează a fi admis, din următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

13.1 Referitor la recursul declarat de către inculpat

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul recursului, autorul invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând anume că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În primul rând, Colegiul penal lărgit remarcă, că unul din scopurile legii procesual penale este asigurarea egalității pentru toate părțile interesate în procesul penal, respectiv acest deziderat impune disciplinarea activității procesuale, inclusiv și prin stabilirea unor termene peremptorii.

Așadar, rezultând din dispoziția art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Conform materialelor cauzei, Colegiul reține că, în urma dezacordului cu sentința adoptată de către prima instanță, avocatul Semenciuc Ecaterina în numele inculpatului, precum și însuși inculpatul au atacat-o cu apeluri.

Din actele dosarului se atestă, că în urma rejudecării cauzei în ordine de apel, dispozitivul deciziei adoptate de către instanța de apel a fost pronunțat la data 21 septembrie 2017, în prezența procurorului, inculpatului și apărătorului său Gorencu Cornelia, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel și dispozitivul deciziei adoptate (f.d. 17, 19 v. 2), din care rezultă că aceștia au fost înștiințați despre ziua și ora pronunțării deciziei integrale și anume pentru data de 19 octombrie 2017 ora 14.00.

Din procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 17-18 v. 2) se constată că, la data de 19 octombrie 2017, inculpatul nu s-a prezentat, însă a fost prezent apărătorul său. Tot din materialele cauzei se atestă că, inculpatului și părții vătămate le-au fost expediată copia deciziei motivate a instanței de apel (f.d. 30 v. 2).

Prin urmare, Colegiul reține că, inculpatul a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, la data de 02 ianuarie 2018, fapt confirmat prin mențiunea despre dată de pe amprenta ștampilei de intrare a Secției grefă Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție (f.d. 73 v. 2).

În prezenta speță, instanța de recurs relevă că, termenul de 30 de zile se calculează începând cu data de 20 octombrie 2017, adică a doua zi după pronunțarea deciziei, ținând cont de dispozițiile legale prevăzute în art. 422, raportate la cele stipulate la art. 231 alin. (3), (5) Cod de procedură penală și se epuizează la sfârșitul zilei de 20 noiembrie 2017. Însă, în prezenta speță inculpatul a depus recurs ordinar, abia la data de 02 ianuarie 2018, adică după expirarea termenului de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar.

Instanța de recurs menționează că, inculpatul în cauza deferită judecării a fost înștiințat despre data pronunțării deciziei integrale a instanței de apel, însă acesta nu s-a prezentat, astfel, asumându-și responsabilitatea pentru realizarea dreptului de atac asupra deciziei nominalizate. Chiar și în cazul neprezentării la pronunțarea deciziei integrale, inculpatul urma să dea dovadă de diligență la realizarea dreptului de a ataca hotărârea instanței de judecată, cu care nu a fost de acord.

Norma prevăzută la alin. (2) art. 230 Cod de procedură penală stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual penal și nulitatea actului efectuat peste termen.

Din sensul dispoziției legale menționate supra, se impune obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Astfel, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Totodată, Colegiul remarcă acel fapt că, legea procesual-penală nu stabilește alte condiții de calculare a termenului pentru recurs, decât cel prevăzut la art. 422 Cod de procedură penală, și anume de la data pronunțării deciziei.

În asemenea situație, Colegiul penal lărgit, constatând încălcarea de către recurent a prevederilor art. 422 Cod de procedură penală la faza judecării recursului ordinar, a ajuns la concluzia privind respingerea ca inadmisibil a recursului declarat de către inculpatul Cojocaru Vadim, deoarece este depus peste termen.

13.2 Referitor la recursul declarat de către procuror

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate, cu menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Dispoziția art. 434 Cod de procedură penală, prevede că judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Ținând cont de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal relevă că, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în special a recursului ordinar, constă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

La caz, din textul recursului ordinar declarat de către procuror se constată că, acesta este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocându-se cazul de casare când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, deoarece instanța de apel nu a apreciat la justa valoare circumstanțele cauzei, probele administrate și cercetate de prima instanță, greșit concluzionând în cele din urmă că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și respectiv achitând inculpatul de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Verificând actele cauzei, în raport cu criticile invocate de către recurent, Colegiul penal lărgit conchide că, acestea sunt întemeiate, iar instanța de apel la judecarea cauzei a admis erori de drept expuse în pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce urmează a fi corectate în procedura de judecare a recursului ordinar declarat.

Precum a fost menționat mai sus, recurentul invocă acel fapt că, instanța de apel a apreciat eronat și formal probele și circumstanțele prezentei cauze penale, critici pe care Colegiul penal le consideră întemeiate.

În acest context, reieșind din materialele cauzei penale supuse judecării, instanța de recurs reține că, inculpatul Cojocaru Vadim de către organul de urmărire penală a fost învinuit, iar de către prima instanță a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Urmare a contestării sentinței de către partea apărării, instanța de apel la rejudecarea cauzei a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Cojocaru Vadim a fost achitat de învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, la adoptarea soluției instanța de apel a considerat că, prima instanță eronat a concluzionat, precum că inculpatul folosindu-se de faptul că nu a fost observat de nimeni a sustras pe ascuns un telefon mobil de model „Samsung GT-S70E”, deoarece organul de urmărire penală nu a demonstrat acest fapt. Totodată, instanța de apel a stabilit că, partea acuzării nu a demonstrat intenția directă și scopul de profit.

Însă, contrar raționamentelor expuse de instanța de apel în hotărârea adoptată la caz, Colegiul penal lărgit, în deplin acord cu prima instanță apreciază că, în cauza deferită judecătii, din probatoriul administrat și cercetat se constată că inculpatul Cojocaru Vadim se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, așa precum i-a fost imputat în actul de învinuire de către organul de urmărire penală.

De altfel, Colegiul nu poate fi de acord cu punctul de vedere al instanței de apel, precum că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și nu a fost demonstrată intenția directă, scopul de profit în acțiunile inculpatului, deoarece aceste concluzii vin în contradicție cu probele prezentate de către partea acuzării și administrate la caz.

Analizând cumulul de probe administrat de către instanțele de fond, Colegiul penal reține că, fiind audiată în prima instanță, partea vătămată Lozinschi S., a menționat că, la data de 06.07.2014 s-a aflat împreună cu copilul său de 6 ani, în parcul de agrement din str. Trandafirilor mun. Chișinău, fiind așezată pe o bancă și așteptând soțul, care tocmai a telefonat-o și i-a comunicat că în aproximativ 20 minute se apropie, pentru a pleca în sat. Apoi, își amintește că a pus telefonul în geantă, fiind sigură de acest fapt și cât timp a stat pe bancă nu s-a apropiat careva persoane, ulterior s-a ridicat de pe bancă pentru a-și stăpâni copilul, deoarece de acesta se apropia o mașină, lăsând geanta pe scaun. În continuare, când a revenit la banca unde și-a lăsat geanta și intenționând să facă niște poze cu telefonul, acesta deja nu era în geantă și nici pe bancă sau sub banca unde a fost așezată. Rugând niște persoane aflate în preajmă să telefoneze la numărul ei, pentru a depista telefonul, a constatat că acesta era deconectat. A precizat că, inculpatul împreună cu alte persoane care erau cu el, se aflau pe banca alăturată.

Reieșind din materialele dosarului și anume din procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale, partea vătămată Lozinschi S., s-a adresat la data de 07.07.2014 la poliție denunțând că, persoane necunoscute i-au sustras telefonul în circumstanțele descrise în partea constatatoare a sentinței (f.d. 12 v. 1).

Din descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 36 v. 1) și ordonanța din 16.10.2014 de recunoaștere drept corp delict a descifrărilor telefonice s-a constatat că, telefonul sustras a ieșit în rețeaua Moldcell pe data de 03.08.2014, anume de la inculpatul Cojocaru Vadim.

Conform procesului verbal de ridicare din 29.09.2014, telefonul mobil de model „Samsung Galaxy” de culoare neagră ce aparține părții vătămate a fost ridicat anume de la de la inculpatul Cojocaru Vadim.

În opinia instanței de recurs, sunt întemeiate concluziile primei instanțe privind stabilirea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii de furt imputată ultimului, reieșind din faptul că, în ziua și timpul comiterii infracțiunii inculpatul a fost observat de către partea vătămată în apropiere de scaunul unde își lăsase geanta în care a pus telefonul mobil ce i-a fost sustras, ulterior acest telefon a fost depistat și ridicat anume de la inculpat.

Colegiul penal lărgit consideră că, prima instanță just a respins versiunea inculpatului, precum că el a găsit acest telefon pe scaun în parcul de agrement, unde s-a aflat și partea vătămată, ținând cont de faptul că partea vătămată a explicat că a revenit la scurt timp la banca unde a stat pentru a căuta telefonul, însă nu l-a găsit, era sigură că l-a pus în geantă, menționând că telefonul era relativ nou, avea bateria încărcată, nu a vorbit mult la telefon în acea zi.

Nu este de neglijat acel fapt, că la momentul ridicării telefonului de la inculpat, s-a constatat că acesta a aruncat cartela SIM, ce aparținea părții vătămate, a șters din telefon pozele și altă informație stocată de către partea vătămată, nu a interpretat măsuri de a preda telefonul găsit organelor de drept. Toate aceste împrejurări indică la prezența intenției directe în acțiunile inculpatului de a intra în posesia acestui telefon, fără acordul și cunoștința părții vătămate, adică avea un scop cupidant. Aceste circumstanțe confirmate în cadrul ședinței de judecată demonstrează că, în faptele inculpatului este prezentă și latura subiectivă a infracțiunii imputate.

Subsidiar este de menționat și acel fapt că, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, partea vătămată a relevat că inculpatul la procuratură i-a propus să-și schimbe declarațiile, chiar a telefonat-o de mai multe ori, insistând să declare că a pierdut telefonul. Inițial inculpatul a fost de acord să se împace, ulterior însă și-a schimbat poziția. Toate aceste acțiuni, combat versiunea înaintată de către inculpat în scopul evitării răspunderii penale, iar prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile acestuia, precum și martorilor Cojocaru Lilia, Cojocaru Oxana, care sunt sora și soția inculpatului, respectiv declarațiile făcute de către acești martori nu pot servi drept probe utile și pertinente, deoarece făptuitorul are influență asupra acestor persoane, care la rândul lor au interes de a-l îndepărta pe ultimul de la răspundere penală pentru fapta comisă.

Drept urmare celor reținute, Colegiul penal lărgit apreciază că instanța de apel cercetând suplimentar probele administrate la caz, nu le-a apreciat pe toate în ansamblu, în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, oferind prioritate declarațiilor inculpatului și martorilor, care sunt în relații de rudenie și afinitate cu acesta.

Verificând celelalte probe administrate la caz, Colegiul penal consideră că, acestea demonstrează concluzia univocă referitor la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de furt și sunt suficiente pentru a fundamenta o hotărâre de condamnare.

Instanța de recurs, în temeiul celor enunțate mai sus, consideră că prima instanță a reținut corect starea de fapt, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor comise de către Cojocaru Vadim și a dispus întemeiat condamnarea acestuia în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

La fel, Colegiul penal lărgit consideră, că prima instanță a realizat o individualizare corectă a pedepsei, în corespundere cu prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată și aplicată în limitele prevăzute de lege, hotărârea dată fiind legală și întemeiată.

Rezumând cele expuse, instanța de recurs statuează că, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, fiind stabilite erorile de drept invocate de către procuror.

În temeiul celor relatate, Colegiul atestă că sentința este legală și întemeiată, motiv pentru care se apreciază, că apelul declarat de avocatul Semenciuc Ecaterina în numele inculpatului a fost greșit admis, din care considerente decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu menținerea sentinței adoptată de prima instanță, în privința lui Cojocaru V.

14. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către inculpatul Cojocaru Vadim.

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Cojocaru Vadim Xxxxx**, cu menținerea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2015, prin care acesta a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Cojocaru Vadim, i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 (unu) an, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul stabilit. Dispozițiile referitoare la corpurile delictive, la fel se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2018.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena